

Autor: Alexandr Dugin

Ruský konzervativní filosof Alexandr Dugin přináší působivé vylíčení možnosti srbského národa, jak se vymanit z ponížení způsobeného intervencí Západu a humanitárním bombardováním NATO v bývalé Jugoslávii.

Na Balkáně a v Evropské unii se rozhořívá skandál v souvislosti s nedávnými prohlášeními prezidenta Republiky srbské Milorada Dodika, že vytvoření Velkého Srbska je cesta ven ze slepé uličky, do níž se dostalo srbské obyvatelstvo Bosny a Hercegoviny, stejně jako odtržené Černé Hory, jejíž kriminální vláda vytrvale usiluje proti vůli Černohorců o vstup do NATO. A to v době, kdy Evropské unii a NATO hrozí rozpad. Dodik je zkušený politik dobře chápající tržní konjunkturu a zdaleka není radikál. Ano, je srbský vlastenec a nikdy to neskrýval. S velkými obtížemi a ve složité situaci zachránil Republiku srbskou (původní název zní „Republika Srpska“, nezaměňovat za Srbsko – srbsky „Srbija“ – pozn. překl.), posílil její suverenitu v rámci bosenské federace a zaštitil zájmy a identitu Srbů v ní. Ale v politice byl vždy realista jasně rozlišující, co je už možné a na co je příliš brzy. Co je opodstatněné a co předčasné. A tento korektní a věcný politik najednou mluví o Velkém Srbsku jako o alternativě k nevelké Bosně, v níž Srbové s jejich národním uvědoměním prostě nemají místo. S čím to souvisí?

Zdá se, že na Balkáně začíná působit vliv Trumpa.

Postupně se ukazuje, že unipolarita je u konce, stejně jako ujetá a nestoudná kritika Trumpa ze strany globalistů, kteří zmizeli z amerického establishmentu současně se slzami loučení směšného neumětela Obamy. Takže začíná budování multipolárního světa, kde je třeba mnoho věcí udělat znovu a jinak.

Jugoslávii na kost rozervali a Srby ponížili, rozehnali, utlačili a srazili na kolena ve zcela odlišných podmínkách – v 90. letech a částečně na počátku 21. století, kdy byli globalisté a zastánci unipolárního světa naopak na koni. Západ posiloval svoji hegemonii jako celek. USA vládly všem a Evropská unie jim otrocky a servilně sloužila. Také Rusko bylo slabé a zpočátku se samo rozpadalo za éry liberálů a Jelcina, kteří ostudně zradili srbské bratry. Ale Rusko bylo nuceno hrát podle pravidel globalistů a pokud se jim odvážilo postavit v přímé konfrontaci, tak jen v případě nejnaléhavějších otázek.

V takových podmínkách se utvářela současná situace. Všem národům bývalé Jugoslávie byla dána možnost se oddělit či spojit. Každému, jen ne Srbům. Ze Srbů udělali obětní beránky. Roztrhali je a rozptýlili do několika států. Mstili se jim za všechno. Ale byl to symbolický trest: všem bylo totiž jasné, že ponižováním Srbů vyhrožovali Rusku, aby pochopilo, co ho také čeká, pokud se vzepře a přestane podléhat vlastní nemohoucnosti.

Ale v jistém okamžiku se něco zásadního změnilo. Změnilo se samotné Rusko. Putin se postavil na stranu hrdé suverenity. A hned byly Cchinvali (hlavní město Jižní Osetie – pozn. překl.) a Krym naše, a následovalo Novorusko. A neporazitelný globalistický nový světový řád zakolísal, protože nebyl schopen zlomit Rusko. Následně praskl. Vítězství Trumpa je průvodní příznak onoho zlomu. Nyní žijeme v jiném světě. V postglobálním světě. Teď už není globalizace před námi, ale za námi. Totéž postihlo komunismus v SSSR. Samotní komunisté si mysleli, že socialismus je lineární pohyb vpřed, ale čas ukázal, že je přinejmenším cyklický. A řeč o Velkém Srbsku z úst politika tak uvážlivého a zásadového ve svých slovech i činech, jakým je prezident Republiky srbské Milorad Dodik, znamená signál. Signál, že všichni Srbové by se měli začít probouzet. Je čas.

Velké Srbsko by mělo být vytvořeno a bude vytvořeno. Chorvaté z Hercegoviny mohou být také sjednoceni s Chorvatskem, pokud si to přejí. A pokud nebudou chtít, je to jejich volba. Neexistuje žádný důvod, proč by Srbové měli žít v různých státech. Všechny srbské menšiny budou vzaty pod ochranu Velkého Srbska. Koneckonců Srbové – to je Říše a ne nějaký malicherný nacionalistický stát. Za tuto svoji pravoslavnou imperiální misi Srbové také pykají.

Problémem ovšem není jen vnější nátlak – za současných okolností by mohl být zanedbán. Pokud se bude jednat korektně a zákonně, aby se zabránilo provokacím, vše může být provedeno mírumilovně. Ale pro daný účel musí Srbsko, jako takové, dát přednost autentickým srbským postojům a nikoliv globalistům. Srbský národ je má i bez toho. Brzy budou prezidentské volby a nejvíce pravděpodobný kandidát na výhru je současný prezident Srbska Tomislav Nikolić, který je vhodným adeptem pro vybudování Velkého Srbska. A v Černé Hoře, kde bohužel vše ovládají zrádci směřující do NATO, to také nemůže pokračovat věčně: před námi je srbské jaro – jaro pro srbskou říši. Lhůtu na manipulace globalistů a barevné revoluce Srbsko vyčerpalo. Ale Velké Srbsko by se ze sloganu mělo změnit v projekt,

v ideologii, v teorii. Nezbytné je také přehodnotit osud Kosova a vztahy s různými evropskými zeměmi, nutné je vzít v úvahu hrozící kolaps Evropské unie, a také jak se budou vyvíjet kontakty s balkánskými zeměmi. Rusko bylo vždy na Balkánu aktivní. Ne, opravuji, vždycky ne, ale vždy, když bylo silné. Jako je teď. Proto srbské „jaro pro Říši“ není dílem pouze našich bratrů Srbů, ale také nás Rusů.

Je důležité myslet a jednat s rozhodností právě teď. Právě teď máme historickou příležitost přispět k vytvoření Velkého Srbska bez krveprolití a mírumilovně. Krve bylo na Balkáně prolito už víc než dost.

Úvaha Alexandra Dugina **Великая Сербия: время действовать** vyšla na stránkách Katehon 12. ledna 2017. Český překlad Radim Lhoták. Zdroj: Alexandr Dugin: Velké Srbsko – je čas konat, 25. ledna 2017.